

ARCHIV - O SMUTNĚM KONCI JEDNĚ LÁSKY

ÁčEtrtek, 26 Áerven 2008

Pan K se zamiloval do slešny J. To se mladým mužem nikdy stává. Slešna J si zprvu nebyla zcela jista, že je pan K ten pravý, ale nakonec náporu jeho touhy podlehla a lásku opatovala. Obapolné vzájemné zalíbení, stejné nepravděpodobné a vzácné, jako nakonec téměř vždy pravidelné, málo veliké vyhlídky na celoživotní naplnění... alesoudle dle oboustranných proklamací věčné lásky.

Tak došlo k pozvání pana K do rodiny slešny J, ne snad je žádost o ruku slešny, ale aby zejména maminka slešny J nabyla informací o kandidátovi přítelšny. Pan K se dostavil přesvědčen, aby osvědčil dochoptě jako svou celkovou spolehlivost a serióznost. Rovněž nebyl opilý, byl čistě oblečen a nesmrádl. Z toho nabyla maminka slešny J onoho věčného klamavého dojmu, naděje, že by její dcera mohla dopadnout lépe, než ona. I vstupní rozhovory probíhaly ke spokojenosti paní maminky. Pan K byl sice nezáměrný a prostý mladý muž, ale dokázal přesvědčivě vyjádřit své radosti, když se mu podařilo něco udělat. Z toho usoudila, že je pracovitý, a že by se tak konečně mohl v rodině uplatnit, schopný zúročit její tvrdí potenciál a organizační talent k vylepšení vzhledu a vybavenosti vnitřních obytných prostor. Atmosféra tak byla příznivá a uvolněná. Až do oné osudné chvíle. "Nechcete něco jíst?" nabídla paní maminka domácnosti hostu. "Co prosím? Nerozumím!?" "Jestli nemá hlad", doplnila slešna J. "Jo jííst?", pochopil pan K. "Říkám to, ano, jíst, dáte si karbanátku?" Nejsem si zcela jist, že chci něco jíst, napadlo pana K, ale jakmile uvažoval pomyslel na jídlo, seznal, že má hlad. "Karbonátku ne, ale karbonátka bych si dal!", uvolněně odvětil. "Děláte si srandu? Jaké karbonátka?" "Promiňte, myslel jsem, že si děláte srandu vy, s tou karbonátkou, když má být ta karbonátka, pro mě by nemohlo být karbonátka?" "Nevím, jak se tomu říká u vás, ale u nás je to odjakživa karbonátka, mleté maso s chlebem!" "Správně je to ale ten karbonátek, ne ta karbonátka!" "Hele, jestli nechcete mou karbonátku, přiveďte to rovnou, a opravování a používání si nechte, na to tady není nikdy zvyk, u nás to vždycky byla karbonátka", pravila maminka rozčileně, vstala, vyběhla z pokoje do kuchyně a zabouchla za sebou dveře. Slešna J přítelšny, laškovně, K, pohladila ho po tváři a dala mu pusku. "Nechceš chleba s medem?" Věděla, že tomu K neodolá, miloval kromě J i sladké pokrmy. A rovnou mu vyndala ze spíže chléb a med, z lednice máslo. K nechápavě pohlédl na bochník. Byl z něj po starošesku odkrojen "zouvák", na zcela křivém těze byl navíc veliký schod. "Prosím tě, jak z toho mám ukrojit krajíček?" "Tak to odřízneš a dej stranou", napadlo slešnu J, "a až si to ukrojíš, já ti to namažu!" K si přivlekl a přesvědčeně odřízl z bochníku dva rovné krajíčky, silné devět milimetrů a položil je na talíř. "Mázní mi to, přimáslem, já se skořím vyřít a umýt, med si tam dávám a přimám jídle, aby to nestejkalo!" Když se vrátil, byly oba krajíčky namazány. Máslo bylo zcela nerovnoměrně napolácáno na kratší straně krajíce, zato příměs okraj křek, takže nebylo možno krajíc uchopit, ani by se k němu přiblížit přimáslem neopatlal. Nasucho polkl. "Štítíte?" "Proč?" "Ažes to namazala na kratší stranu, my to máme vždycky na delší, zato ne až na křku, aby se to dalo vzít do ruky! A proč jsi to máslo mazala příměs na chleba?", pohlédl na zamáslovaný ostrý nář. "To je jedno, ne, nář jako nář." "Není to úplně jedno, nář na chleba je jen jeden a není třeba ho mýt, stačí ho otřít utěrkou a máslo příměs a šetřit tupým příměs, kterých je v šuplíku plno." "No jo, prosím tě, tak už jez." K si ošlil okraje křek, že i příměs natěct med na část krajíce a s chutí se zakousl. Vzápětí strnul. Začal znepokojeně šchat k medu i máslu. "Co to je?! Myslel jsem, že se mi to zdá, když cítím rybičky, ale ten chleba s máslem a medem má i chuť po rybičkách!" "Tak to si asi táta vzal příměs olejkou, a ty sis neumyl nář", usmála se J. Pan K si příměs, jak si budoucí tchán zakrojil zouvák, stejným nožem si napichuje olejkou, máčí nář v tom nechutném rybím oleji a pak jej položí zpět, aby si jej on utěmel do krájených krajíc pod máslo s medem. "Ale tys mě nabídla chleba s máslem a medem, ne máslem, medem a olejkami! Nevěděla jsem, že když si tady chci uříznout chleba, musím si umýt nář, protože táta si nemá příměs v vidličku a strčí zpatlaný nář zpátky, a ..." "Prosím tě, ty toho naděláš, buď rád, že nemáš syrečky!" A tak s věčnou láskou pana K a slešny J prostě mednictvím nepřekonatelných kulturních rozdílů. Bylo to nevyhnutelné. Pan K byl p z Libně a slešna J z Michle... Alka - draude